

Tiszakécskei Református Kollégium Általános Iskolája– országos tanulmányi verseny

Meseíró Találkozó

Somodi Hanna 5.a

2. hely

Tanár: Melicher Márta

A mese:

Rügyecske

Réges-régen élt egy kis indián, Rügyecske. Kedves, jóra való ügyes fiúcska. Egy dolog volt, amiért a barátai nehezteltek rá. Szokása volt beleszólni mindenbe, és megnézni, felkutatni mindent, amit nem neki készítettek. Kedvenc szokása pedig az volt, hogy belopakodott a nagyságos sámán sátrába. Ezért a tettéért nem egyszer szidták meg, és mondták neki, hogy már tízesztendő, és hogy már illene éretten viselkednie. Mert ha ilyen komisz marad, akkor kikötik a szégyenoszlopra. De Rügyecske nem tágított, minden nap belopódzott és jobbnál jobb kincseket talált. Egyszer történt, hogy épp egy ilyen kutatáson volt, mikor egy különös kövecske akadt a kezébe. Eleinte nem izgatta, de aztán észrevette, hogy a kövecske szabályosan a felénél eltört. Csodálkozva kezdte keresni a másik felét, de nem lelte meg. Már kezdett aggódni, hogy a Sámán visszatér a vadászatból. És mint egy végszóra, hangos mokaszinurrogás támadt. Rügyecske megdermedt, olyasféle megdermedés volt ez, mint mikor futsz, és se nem hallasz, se nem láatsz, és hirtelen egy szakadék előtt találsz magad. Majdnem leesel és hirtelen megdermedsz. Rügyecske felpattant a kövecskével a kezében, és arra gondolt, hogy de jó lenne most egész más helyen lenni. Biztos mindenki szeretné, hogy úgy teljesüljenek a kívánságai, mint neki. Mert ahogy Rügyecske ezt kigondolta, a kő elkezdett fényleni, minden pörgött, forgott, mozgott és Rügyecske elájult és eltűnt. Mikor magához tért, egy fa tetején feküdt. Először azt hitte, hogy valamelyik hazai erdőben van, csak azt nem tudta, hogy került oda. De mikor jobban körülnézett, valami óriás betontömböket látott, és mindenfelé szürke volt az ég. Meglepetten csusszant le a fáról. A betontömbök körül számára furcsa ruhás gyerekek szaladgáltak. Villámsebességgel odasietett hozzájuk. És mintha kebelbarátai lennének, megkérdezte:

-Hol vagyok, s mi ez a hely, hol van a sámánotok?

A gyerekek nevetésre görbülő szájjal nézték Rügycskét. Micsoda bolond gyerkőc! És amikor megkérdezték, hova valósi, és ő azt mondta, hogy az indiánok földjéről jött, akkor egyenesen nevetségesnek találták. Ám mikor elkezdett mesélni a csodálatos természetről, a csodaszép kék égről, a vadászatokról, olyan átéléssel mesélt, hogy a gyerekek hittek neki. Miután a történet véget ért, a gyerekek megkérdezték Rügycskét, hogy lehetne itt is minden olyan szép.

-Nos- kezdte Rügycske- tudjátok miért olyan szürke az ég?

Mert azzal még ő is tisztában volt, hogy ez nem azért van, mert eső lesz, sem más természeti jelenség miatt.

-Hát- feleltek a gyerkőcök-, igazából azért, mert sok errefele az autó, és sajnos lusták az emberek, nem akarnak sétálni!

-Azok a füstös színes nagy dobozok az autók?

-Igen - mondták a gyerekek, akiket egyébként Eszternek és Ferencnek hívtak.

-Hát azok tényleg nagyon büdösek, de miért van tőlük sötét? – érdeklődött hősünk.

-Az autók széndioxidot termelnek és ebből felhő lesz, ami eltakarja a napot.

-Szomorú- felelte Rügycske-, de talán ha nem is az egész világnak, de ennek a nagy betontömbös résznek mi leszünk a megmentői!

Ha ez egy film lenne, biztos hogy elkezdné a zene és pörögnének a képek, ahogy zökkenő mentesen megold mindent ez a kis csapat. De valóban így történt, öt év alatt a gyerekek, -Feri, Eszter és Rügycske- mindent rendbe hoztak. A táj is egész másként festett; járkáló emberek sokasága, csak elvétve látni egy-két kocsit. A parkokban gyönyörű fák és virágok nőnek. A sok panel helyett kis családi házakat látni. És igen, az egyik ház mögött ott beszélget a három jótevő. Vagy inkább csak az egyik beszél. Rügycske is megváltozott: erős és magas, farmerban és pólóban feszít, mokaszin helyett pedig sportcipője van. De régi, ártatlan nyelvezetét nem hagyta el. Ő most tizenöt éves, akárcsak Feri. Aki szintén magas, de inkább vézna, mint izmos; és a szép Esztike, aki tizenhárom éves. A trió épp fánkot rágcsál, aminek ízét kesernyéssé teszi a bánat, miszerint Rügycske hazamegy. Három nappal ezelőtt indiánunk rábukkant régi bőrköntösére és annak zsebében a kövecskére. Így hát úgy döntött, hazamegy. Három gyerek elindult a fa felé, ahol Rügycske landolt annak idején. Hosszas emlékezés és búcsúzkodás után Rügycske megmarkolta a követ, és arra gondolt, de jó lenne otthon lenni. Minden úgy történt, mint odafele...

Mikor ájulásából fölkel, anyja hajolt fölé.

-Gyermekem!- suttozta.

Egymás karjaiba vetették magukat. Anyja anyai ősztőneinek köszönhetően rögtön fiát látta benne, különösen, hogy ismét abban a ruhában volt, amit az indiánok hordtak. Amikor Rügycske elmesélte öt éves történetét, anyja nem is igazán hitt neki. Rügycske még azt is elmesélte, milyen tanácsokkal látta el az embereket. Ne szemeteljének! Járjanak gyalog! Minden 365-dik napfelkeltén ültessenek egy fát! De ha ezek a tanácsok nemcsak a mesében valósulnának meg, hanem a valóságban is, mi is sokkal boldogabbak lennénk. De hősünk így is boldog, és így is él, ha nem is a valóságban, de a szívünkben biztosan.

Somodi Hanna

5. a

Szabó Lilla 7.c

3. hely

Tanár: Melicher Márta

A mese:

Fehérvillám

Valamikor réges-régen ismét beköszöntött a leghidegebb évszak. Nyáron és ősszel nagyon dolgozott a törzsünk, hogy mire megérkezik a tél, sok ennivalónk legyen elraktározva.

Nem szeretem a telet, mert bár a sátrainkban jó meleg van, kint hideg van, és a törzsfőnök, Nagysas nem igazán enged ki játszani. Egy ilyen havas reggelen történt, hogy egy ismeretlen vadlóra lettek figyelmesek a törzs őrszemei, és megpróbálták megfogni. Akármennyire is hideg volt, én is kikászálódtam a jó meleg sátorból, és ilyen szép, és gyors lovat még sohasem láttam. Nagy hajkurászás után, a legjobb lovasunk, Gyorsláb elkapta a vadló sörényét, rápattant, és bevezette a karámba, a többi ló közé. A legtöbb gyerek kijött a sátrakból, és a karámhoz gyűltek. Én is odamentem. A kecses mozgású lovat bámultuk, akinek szemmel láthatóan nem tetszett a bezártság, és próbált kiszabadulni. A törzsfőnök visszaküldött minket a sátrainkba, de én még maradtam, és a fehér lovat néztem. Nagysas odajött mellém:

-Kismedve- szólt hozzám-, arra gondoltam, hogy nincs, aki gondját viselje ennek a lónak, a táborban minden férfinak van saját lova, így te lehetnél ennek a lónak a gazdája!- Amikor ezt mondta Nagysas, azt sem tudtam, mit mondjak hirtelen.

-Köszönöm, ez a ló tényleg az enyém lesz?- néztem döbbenten Nagysasra. A törzsfőnök bólogatott.

-És mi lesz a neve?- kérdezte. Ezen egy kis ideig gondolkodtam, majd megtaláltam a tökéletes nevet:

-Fehérvillám- szólaltam meg.

-Ez igazán találó név ennek a lónak- mondta elismeréssel a hangjában.- Gyere menjünk be a sátrainkba!

Innentől kezdve minden reggel kimentem Fehérvillámhoz. Az első nap, az élelmet, amit vittem neki nem igazán fogadta el tőlem, sőt, kifejezetten fújt rám, így a szárított fűvét ledobtam az etetőjébe. Másnap egy pokrócot akartam rátenni valahogy, de nem sikerült. Amikor a sokadik próbálkozásra sikert arattam, és a pokróc Fehérvillámon volt, egyszer csak rúgott, és fújt egy nagyot, és addig ugrált, míg a pokróc le nem jött róla. Ezután a kudarc után feladtam a pokróc-harcot. Napok teltek és teltek úgy, hogy órákig kint voltam a havas karámban és Fehérvillámot tanítottam. De mindennek meg lett az eredménye, ugyanis a tél közepére elértem azt, hogy

Fehérvillám magára engedte a pokrócot, a kezemből evett, és elfogadott gazdájának, ráadásul hallgatott a nevére. Gyorsláb is foglalkozott vele, és szerinte nagy sikert értem el. Mire megérkezett a tavasz, nagyon összebarátkoztunk, és mostantól a saját lovamon megyek az erdőbe fáért, vagy a patakhoz vízért. Ez a tél volt a legszebb számomra, ugyanis ekkor kötöttem egy örökre szóló barátságot Fehérvillámmal.

Szabó Lilla 7.c

Magyar Emese Esztella 6.b

3. hely

Tanár: Melicher Márta